

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΔΕΛΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έν Έλλάδι, έτησία Δρ. 6
» » έξάμηνος » 4
Έξωτερικού έτησία Φρ. 10
» » έξάμηνος » 6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*Ακαταπόντιστον πλοϊον «Τό Νέβεργικ», υπό Φ.Π.—Επίδρασις του θαλασμοῦ ἐπὶ τῆς εὐφρογίας, υπό Ίπ.—Πότε τελειώνει ὁ αἰών, υπό Ἀπέρου.—Τίνι τροφῇ ὁ κ. de Blowitz ἐγένετο ἐφημεριογράφος, υπό Φρίκ.—Ὁ Μεσημβρινός Ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν Ἀδαμάντων, (μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ) μετ' εἰκόνων. Μισάφρασις Δ. Ι. Κ.—Ὁ Μήγιστος Βόας, υπό Α. Π. Β.—Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου. Ἐ ν α μ ἦ ν α κλπ.—Σκέψεις καὶ Ζητήματα.—Αἰνίγματα.—Ἀνταποκρίσεις «Φύσεως».—Ἀγγελίαι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν λαχείων δημοσιευθῶσονται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς «Φύσεως», ὅπως δώσωμεν τὸν καιρὸν καὶ τὴν τελευταίαν προθεσίαν εἰς τοὺς ἐκ τῶν καθυστερούντων ἐπιδημιῶν τὴν συνδρομὴν των καὶ ἐπιθυμούντων τὰ λάβωσι μέρος εἰς ταῦτα συνδρομητῶν μας, κωλυθέντων ἰσως ἐκ τοῦ χειμῶνος, νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτην, διότι, ὡς προαναγγέλλομεν, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀριθμῶν τῶν λαχείων, γενήσεται τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἢ κλήρωσις, ἐν ἣ συμπεριληφθῶσονται μόνον οἱ πληρώσαρτες τῆν ἐτησίαν συνδρομὴν των. Ὅστε δεκαπενθήμερος μόνον προθεσίμιά ἐναπομένει.

Ἡ Διεύθυνσις

ΑΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΤΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

«ΤΟ ΝΕΒΕΡΣΙΓΚ»

Έν προγενεστέροις φύλλοις τῆς «Φύσεως» ἐδημοσιεύσαμεν τινα περὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθείσης συντομεύσεως τῶν ὑπερατλαντικῶν θαλασσοπλοϊῶν καὶ τῆς προόδου ἐν τῇ σχετικῇ κατασκευῇ τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων ταχυπλόων, ἅτινα νῦν ἐκτελοῦσι τὸν ἀνά τὸν Ὀκεανὸν ἐκτεταμένον τοῦτον πλοῦν. Ἦδη δὲ χάριν περιεργίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς χωρούσης ὁσημέραι προόδου καὶ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς ναυτικῆς τέχνης, παρατιθέμεθα ἐνταῦθα μετὰ τῆς σχετικῆς εἰκόνας τὴν περιγραφὴν τοῦ ἄρτι κατασκευασθέντος μικροῦ ἀκαταπόντιστου σκάφους, δι' οὗ τολμηροὶ τινες θαλασσοπόροι ἐξετέλεσαν ἀκινδύνως τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, ἥς ἡ ἐπιτυχία ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τοῦ ναυτικοῦ κόσμου.

Ἡ ἐπιτυχία ὅμως τούτων ὀφείλεται εἰς προγενεστέρας τοιούτου εἶδους ἐκδρομὰς, αἰτίνας δὲν ἐστερηθήσαν κινδύνων, ἐξ ὧν τινὰς θέλομεν ἀναγράψαι ἐνταῦθα πρὶν ἢ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν λόγῳ σκάφους.

Τὰ ναυτικὰ χρονικὰ ἀναφέρουσι τὴν τολμηρὰν διάβασιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ διὰ τοῦ Homeward-Bound, μικρᾶς νορβηγικῆς λέμβου 6 μέτρων μήκους, 4 ἀμφορέων χωρητ. (τόνων, χωρὸς 13 κυβ. μέτρων), ἥτις ἐν χρονικῷ διαστήματι δέκα μηνῶν διήνησε τὸν ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Νατάλης εἰς Διθρὴν πλοῦν. Πρὸ τῆς ἐκδρομῆς δὲ ταύτης προηγήθησαν δύο ἕτεροι, ἐπι μᾶλλον περιεργοί, ἢ τοῦ σκάφους

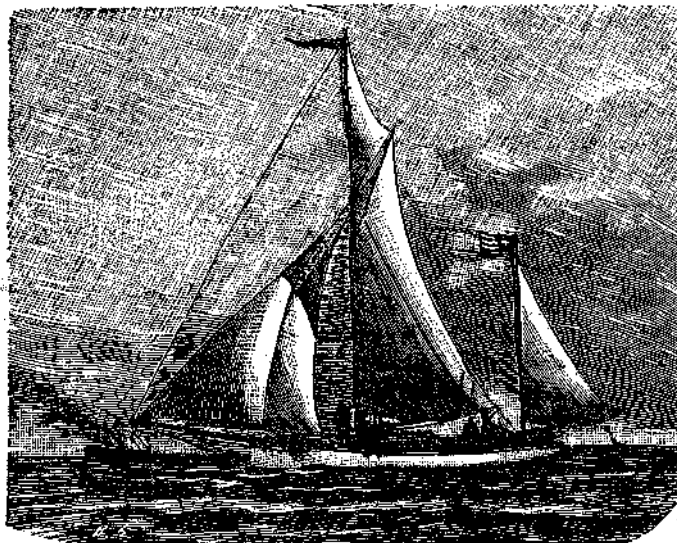
Red-White-and-Blue τῷ 1867, καὶ ἡ τοῦ Ναυτιλοῦ. Τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο κατασκευασθὲν καὶ κυβερνηθὲν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Andrews, οἵτινες ἀποπλεύσαντες ἐκ Βοστώνης ἀπεβιβάσθησαν εἰς Χάρβην μετὰ τεσσαράκοντα πέντε ἡμερῶν πλοῦν, ἐναυάγησε ἐν La Bourdonnais διακρούσης τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1878.

Αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι ὑπὸ τῶν Ἐκθέσεων πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἐλαφροῦ τούτου σκάφους ἐπανελήθησαν τῷ 1889 καὶ πάλιν ὑπὸ τινῶν ἐκ Βοστώνης. Ἡ μία ἦτο ἀπόρροια στοιχίματος ὁ πλοίαρχος Ροζέρ εἶχε στοιχηματίσει νὰ μεταβῇ ἐκ Βοστώνης εἰς τὴν γέφυραν τῶν Ἀπομάχων χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ποσῶς ἐκ τῆς μικρᾶς τοῦ λέμβου.

Ἦτο εὐδία ὅτε ἀνεχώρησε καὶ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἠδυνήθη νὰ βαυκαλισθῇ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐμψένιζε τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν δύο συμπατριωτῶν του. Ἀτυχῶς τρικυμία ἐπελθοῦσα τὸν ὤθησε πρὸς τὰς νήσους τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, εἰς τὰ ὕδατα τῶν ὁποίων ἐφέρετο τῆδε κάκεισε ἐπὶ 38 ἡμέρας. Ὄφειλε τότε νὰ ὁμολογήσῃ ἐαυτὸν ἠττημένον. Τυφλωθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ ἀνίκανος νὰ κινηθῇ, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἐξηνητλημένος εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου του. Οὕτω δίκαιον, ὅτι μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀγγλικὸν τι ἀτμόπλοιον συνήντησε καὶ περιουνέλεξε αὐτὸν καὶ τὸ πλοῖόν του καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς Νέα Νόρκην. Τοποθετηθεὶς ἐν νοσοκομίῳ ὁ πλοίαρχος Ροζέρ, διέμεινε ἐν αὐτῷ ἐπὶ 45 ἡμέρας μετὰ τὴν ζωῆς καὶ θανάτου, πάσχων δεινῶς μέχρι παραφροσύνης.

Τέλος ἀνέκτησε τὴν ὑγίαν. Ἄλλ' ἐπανέφερε ἄρα γε τὸ λογικὸν του; Ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλῃ τις, διότι ἐνῷ αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, αἰτινὲς διηγούνται τοῦτο, προσθέτουσιν, ὅτι κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ὁ πείσμων οὗτος πλοίαρχος παρεσκευάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, ἐν τούτοις φαίνεται, ὅτι κατέπεισαν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του, ἀφοῦ δὲν ἠκούσθη πλέον νὰ ἀναφέρωσι περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁμοίᾳ περιπέτεια συνέβαινε εἰς Δανὸν τινα πλοίαρχον, ὀνόματι Ἄλσεν, ὅστις ἐκ Κοπεγχάγης μετέβη εἰς Χούλ, ἐπίσης διὰ λέμβου. Ἐξηνητλημένον, θνήσκοντα ἐκ πείνης, συνήντησεν καὶ τοῦτον ἕτερον τι πλοῖον, οὗτινος ὁ πλοίαρχος τῷ παρέσχε τροφὰς καὶ τὴν συμβουλήν

Ἄκαταπόντιστον πλοῖον

νὰ μὴ ἐμμεῖν ἐν τῇ πρώτῃ ἐκείνῃ ἀποπειρᾷ. Ὁ Ἄλσεν ὅμως ἔλαβε μὲν τὰς τροφὰς, ἠρνήθη δὲ τὴν συμβουλήν, καὶ δὲν ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του, ἀφοῦ ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξιδιὸν του. Καὶ ἐσκόπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κοπεγχάγην διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀγνωστον ὅμως ἐὰν ἠκολούθησε τὸ σχέδιον τοῦτο.

Ὅτε τὸν πλοίαρχον Ροζέρ συνήντησαν εἰς τὰ περὶ τῆς νήσου τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, ἕτεροι ἐκ Βοστώνης, ὁ πλοίαρχος Ἰωσίας W. Lavelor, εἰς νορβηγὸς ναυτικός, ὁ Χάνς Χάνσεν καὶ ὁ Ἐδ. Μάκ-Κινεῦ, ἐπεχείρουν ἐκ περιτροπῆς νὰ διασχίσωσι τὸν Ἀτλαντικὸν διὰ τῶν μέσων, ἄπερ διὰ νὰ ἦναι

ήττον παράλογα ἢ τὰ τῶν προηγηθέντων, εἰδείκνουν τὴν αὐτὴν θέλησιν καὶ ὁμοίαν τὸλμην. Τὸ πλοῖον τῶν δὲν ἦτο ἀπλῆ λέμβος, ἀλλ' ἦτο σκάφος 8 τόνων, μήκους ἐν ὄκτῳ 10^μ 98, ἐν δὲ τῷ εἴχαθ' 9^μ 15, πρὸς 3^μ 66 τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἐγκαρσίας δοκοῦ τοῦ πλοίου καὶ 2^μ 45 τῆς πρύμνης. Εἶχεν ἀμετακίνητον τρόπιδα ἢ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἦτο πλήρης. Ὁ ἰστός 12 μέτρων ὕψους καὶ τὰ ἰστία εἶχον ἐπιφάνειαν περιπόου 63 τετραγ. μέτρων. Ἐκτός τοῦ ἰστοῦ ἡμιολίας, ἔφερε δύο φάρους (τρίγωνον ἰστίον) καὶ ἐν καταρακτῶν ξύλον. Τέλος τὸ μικρὸν yacht εἶχε τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, πολὺ τῶν ἄλλων ὁμοίων του ὑπερτερον, ὅτι ἐξῆλθε τῶν ναυπηγείων κατασκευασθέν ὑπὸ ναυπηγοῦ πρώτης τάξεως, τοῦ κ. Λαβλὸρ, πατρὸς τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου.

Ἐχὼν ὑπ' ὄψει ὁ Λαβλὸρ τὸν πλοῦν, ὃν προὔκειτο νὰ κάμῃ, κατασκευάσε τοῦ yacht τοῦ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν σχεδίων, ἄτινα παρεδέχθη ὁ κ. Νόρτὼν, διὰ τὰ ναυαγοσωστικὰ πλοῖα τοῦ συστήματός του, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν ρηθέντα μηχανικὸν εἰσὶν ἀκαταπόνηστα. Ὡς ἐκ τούτου ἐδόθη καὶ τὸ ὄνομα Νέβερσιγκ, (ὡς μηδέποτε βυθίζομενον) εἰς τὴν κατασκευήν.

Πρὸς ἐπιτεύξιν τοῦ σκοποῦ του, ὁ Νόρτὼν ἀφῆρεσε τὸ ἔργον, ὅπερ ἀντικατέστησε διὰ δεξαμενῶν ὕδατος, πληρωμένων αὐτομάτως ἐν ὀλίγῳ δευτερολέπτου, μὲν ὅτις γινώσκῃ ἢ καθέλκουσι τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ὕδωρ εὐρίσκειται καθ' ἅπαν τὸ μήκος τοῦ ναυπηγήματος, οὗτινος τὸ ἄνω μέρος εἶναι κενὸν ἢ ἀκριβέστερον ἐκπιπλωμένον ἐκ πεπισμένου ἀέρος, τοῦθ' ὅπερ ἀσφαλίζει τὴν ἐδραιότητα τοῦ πλοίου.

Κατὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ ταξιδίου τὸ Νέβερσιγκ ἐξετέλεσε τὸ μέρος του πᾶν ἐπιτυχῶς. Ἀναχωρήσαν ἐκ Βοστώνης τῇ 23ῃ Μαΐου, ἐφθάσαν εἰς Χάρβρη τῇ 28 Ἰουνίου, καὶ ἀπὸ τῆς 4 Ἰουλίου εἶχον ἐκτεθῆ ἐν τῷ μικρῷ ὄρφῳ τῆς Ἐκθέσεως, ἐνθα εἰκνεί τὸν θαυμασμὸν τῶν ναυτικῶν καὶ περιέργων, διὰ τὴν κομψότητά του καὶ τὴν ἀντοχήν του.

Ὅσον ἀσφαλὲς καὶ ἄν ἦτο τὸ σκάφος καὶ ὅσον εὐτυχὲς καὶ ἄν ὤπῃρθε κατὰ τὸν πλοῦν, ὁ ἐπιβάτης ἐν τούτοις κ. ΜάκΚιννεν, υἱὸς τοῦ ταμίου τῆς ἑταιρείας Νόρτ, εἶρε τὸν χρόνον τοῦ ταξιδίου τούτου ὀλίγον μακρόν, καὶ τὴν ἐν τῷ πλοίῳ διαμονήν ἀρκετὰ κοπιώδη. Ὡς πρὸς τὰ τρόφιμα, ταῦτα συνέκειντο ἀπὸ κορσέβας, τὸ δὲ ὕδωρ δὲν τοῖς ἐλειμέ, διότι εἶχον προμηθευθῆ τοιοῦτον μέχρις 65 λιτρῶν. Ἐν τούτοις ἢ ἐν τῷ σκάφῳ μαγειρικὴ ἦτον δυσκολωτάτη, διότι ἦτο ἀδύνατος ἢ ἐν αὐτῷ εἰσκομιδῇ ἀνθρώπων, ἐπειδὴ τὸ πλήρωμα ἠναγκαζέτο νὰ ἐφοδιάζεται μὲ πλίνθους ἀργιλλῶδεις καὶ διατρήτους καὶ χῶμα ἀφλεκτον καὶ διάβροχον ἐξ ἐλαίου, ὅπερ τοῖς ἔδειδε, φαίνεται, πολλὴν θερμότητα καὶ ὀλίγον καπνόν. Ἀλλὰ νὰ ἀνάπτουν πῦρ ἐντὸς κογχύλης ἐκ καρυῖς τῶν βλαίων κλυδωνῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, δὲν ἦτο οὐτὲ εὐκόλον, οὔτε φρόνιμον, καὶ οἱ τρεῖς πλοηγοὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀρκεσθῶσι κατὰ τὸ πλείστον τοῦ χρόνου εἰς τὴν χρῆσιν τῶν τροφίμωνων. Οὐχ ἦττον οἱ κόποι αὐτῶν καὶ αἱ προσπάθειαι, ἅς κατέβαλον, δὲν παρεγνωρίσθησαν, τὸ δὲ πειραμάτων δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι ἡ ἐπιτροπεία τῆς Ἐκθέσεως ἀπένειμεν ὀρεῖς ἀλίον μετ' ἀλλιον εἰς τὸ εὐτολμον πλοῖάριον. Πρὸς τὴν δὲ ὁ υπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐπέτηψε τῷ κυβερνήτῃ τοῦ πλοιαρίου νὰ εἰσελθῇ τὸ νέον τοῦτο σκάφος εἰς τὸ νειορεῖον τοῦ Χερσοῦργου, ἐνθα τὸ Νέβερσιγκ ἐχρησίμευσεν ὡς σκεδὸν καὶ ἀντικείμενον μελέτης εἰς τὰς μελλούσας προόδους τῶν τοιοῦτου εἶδους σκαφῶν.

Ἐκτός δὲ τούτου, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ προσοχὴ τοῦ ναυτικοῦ κόσμου ἐστράφη ἐπὶ τὴν ναυπηγήσιν τοῦ συστήματος Νόρτὼν, διότι ἐν ἔτει 1885, ἐν Γαλλίᾳ, ἐπιτροπὴ συνισταμένη ἐξ ἀντιπροσώπων τινος τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ συμβούλου τῆς ἑταιρείας τῶν ρυσιναυαγίων καὶ τῶν κ.κ. Norton καὶ Clapartede, ναυπηγῶν, παρέστη κατὰ τὰ πειράματα τὰ γινόμενα κατ' ἄρχας μὲν ἐν Χάρβρη, εἶτα δὲ εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆς Γιβρανῆς. Δώδεκα ἄνδρες δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνατρέψωσι τὸ πλοῖον, ἀνεγείραντες αὐτὸ διὰ τῶν βραχιόνων. Ἐδέθησε δὲ νὰ μεταχειρισθῶσι μηχανήματα εἰδικῶν διὰ

νὰ τὸ ἀνατρέψωσι, καὶ τὸ πλοῖον ἐπανήλθεν εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἐν ἀκαρεί.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς τοῦ Νέβερσιγκ ἐν ἔτει 1889, ἐπιπέλαβον καὶ αὐτὸς τὸ πείραμα, καθ' ὃ προσδέξαντες εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἰστοῦ κάλων, ἐτάνυσαν, εἶτα δὲ ἀποτόμως ἔταμον. Τὸ πλοῖον ἀνηγήθη ἄνευ ταλαντεύσεως. Ὡς πρὸς τὴν ναυπηγήσιν αὐτοῦ εὐρήθη ἐξαιρετον, ὡς καὶ εὐστάθεις.

Ἡ ναυπηγικὴ ἑταιρεία Norton and Ship Building, ἥτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον παρετήρησε τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα, ἐπέστη, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι δὲν θὰ κατασκευάζονται πλέον πλοῖα ἢ κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο. Ἐξετέθησαν δ' ἀφ' ἑτέρου τὰ σχέδια καὶ ἐν Νέα Ὑόρκη πασῶν τῶν διαστάσεων, διότι ὁ κ. Norton βεβαίως, ὅτι τὸ αὐτοῦ σύστημα δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τόσον ἐπιτυχῶς εἰς τὰς μετρίου μεγέθους ναυαγοσωστικὰς λέμβους, ὅσον καὶ εἰς τὰ θωροκτὰ τῶν 10,000 τόνων. Ἡ αὐτὴ δ' ἑταιρεία ναυπηγεῖ ἤδη σταθμητῶν ταχυπλοῦν, ὅπερ κατὰ τοὺς διαχυρισμούς της θὰ δύναται νὰ πλεύσῃ ἀπὸ Νέα Ὑόρκης εἰς Λίβερπουλ ἐν ἑξ ἡμέραις τὸ πολύ, καὶ ὅπερ κατασκευάζει, φυσικῶ τῷ λόγῳ, κατὰ τὸ σύστημα Νόρτὼν, δηλαδὴ τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ βυθίζηται ποτέ, ἀκαταπόνητος. Ἐὰν ὁ ἐφευρέτης δὲν πλανᾷται, καὶ μέχρι τοῦδε τούλάχιστον, δὲν φαίνεται νὰ βαδίξῃ ἐπὶ ἐσφαλμένης ὁδοῦ, ἢ ἀνακλύψῃς του ἀξίζει νὰ ἐφελκύθῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ναυτικοῦ κόσμου. Φ. Π.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ

Ἐν τῇ ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Γαλλίας ὁ κ. Πρῶστ, ἀπαντῶν εἰς τὸν κ. Φὸρ, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 20 Ἰανουαρίου, παρετήρησεν, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ δαμαλισμοῦ εἶναι λίαν τελεσφόρος κατὰ τῆς εὐλογίας. Ὁ κ. Πρῶστ κατέδειξεν εἶτα τὴν ἀνάγκην τῶν καθάρσεων κατὰ πάσης μεταδοτικῆς καὶ ἐπιδημικῆς ἀσθενείας, ὡς τῆς ὀστρακιάς, τῆς χολέρας, τῆς εὐλογίας. Τὰ μετὰ ταῦτα οὐχ ἦττον οὐδὲν ὀφελουσι κατὰ τὴν περίοδον τῆς προσβολῆς καὶ ἀναπτύξεως, ὅταν οἱ ταῦτοχρόνως προσβληθέντες ἀσθενεῖς ἦναι πολυάριθμοι· ὁ δαμαλισμὸς ὠφελεῖ καὶ ἐπενεργεῖ, ὅταν γείνηται ἐκ τῶν προτέρων, ὅτε καὶ παρακωλύει τὴν ἐπίσκηψιν τοῦ νοσήματος ἢ καὶ ἀναχαίτιζι τὴν ἐπιδημίαν ἐν τῇ γενέσει αὐτῆς. Ἡ ἐν Σεφίλδ καὶ Μοντρέαλ ἐνακῆψασα ἐπιδημία κατέδειξε τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει πᾶσα πόλις, ἐὰν μὴ ἐκ τῶν προτέρων γίνηται δαμαλισμὸς τῶν κατοίκων, ὥστε νὰ καταπολεμηθῇ ἡ εὐλογία.

Εἶτα ὁ κ. Πρῶστ συνοψίζων τὰ πορίσματα, ἄπερ ἐξήγαγεν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ τε ἀγγλικῶ καὶ γερμανικοῦ νόμου, παρετήρησεν, ὅτι ἡ τῆς νόσου ἐπίσκηψις, ὅταν ἐφαρμόζηται ὁ νόμος, εἶναι πολλῶ ἐλαφροτέρα κατὰ 20 ὀ, καὶ ὅτι ἡ ἀπομόνωσις εἰς οὐδὲν συντίειναι, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἐν Γερμανίᾳ ξένοι προσβάλλονται ὑπὸ τῆς εὐλογίας εἰκοσάκις πλέον τῶν Γερμανῶν, καίτοι τὰ τῆς ἀπομόνωσεως μέτρα ἐφαρμόζονται ἐξ ἰσου πᾶσι. Τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑποβάλλονται εἰς τὸν δαμαλισμὸν καὶ τὸν ἀναδαμαλισμὸν.

Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσιν ἀπομονωτήρια νοσοκομεία τῶν ἐξ εὐλογίας ἀσθενῶν, ὡς ἐν Παρισίοις, ἐν Μασσαλίᾳ, ἐν Βορδῶ, ἐν Χάρβρη, ἐν Αἰλλῃ κτλ., ἐν Χάρβρη μάλιστα ἡ ὑπηρεσία ἐξαίρετως διεξάγεται. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ νόσος μαστίζι τὴν πόλιν. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ παραπλήσια νοσοκομεία οὐδὲν παρήγαγον τῶν προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων, μάλιστα δὲ καὶ ἰθέρρηθησαν ὡς ἐστίαί του μιάσματος. Ἐὰν ἐν Παρισίοις τὸ νόσημα εὐρηται ἐν ὑφίστοι ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐν Ὀβερβίλ νοσοκομείου, τοῦτο πηγάζει ἐκ τοῦ δαμαλισμοῦ καὶ ἀναδαμαλισμοῦ.

Ἡ ἐνεργητικὴ δὲ ἐπίδρασις τοῦ καταναγκαστικοῦ δαμαλισμοῦ εὐχερῶς ἀποδεικνύεται, λέγει ὁ Πρῶστ, ὅταν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐκ τῆς στατιστικῆς προερχόμενοι ἀριθμοί. Οὕτως ἐν τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς Γερμανίας ἡ συνεπεί εὐλογίας θνησιμότητος ἀπὸ 341 εἰς 49 κατῆλθεν, ὅτε ὁ ἀναδαμαλισμὸς ἐγένετο καταναγκαστικὸς. Ἐν Σουηδίᾳ ἡ ἐξ εὐλο-

γιας θνησιμότης ἦτο 1973 ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων, διὰ τοῦ δαμαλισμοῦ κατῆλθεν εἰς 379 καὶ διὰ τοῦ καταναγκαστικοῦ δαμαλισμοῦ εἰς 183. Τούναντιον ἡ Ζυρίχη παρέσχε τὸ ἀντίθετον ὅλως παράδειγμα. Ὁ λαὸς ἀντέστη κατὰ τοῦ καταναγκαστικοῦ δαμαλισμοῦ καὶ τότε ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἡ ἐπίτασις τῆς ἐνεκῆς εὐλογίας θνησιμότητος, συνάμα δὲ καὶ ἡ ἐπιδημία ἢ μαστίζουσα τὰ παιδία, ἄπερ δὲν ἐδαμαλίσθησαν συνεπεί τῆς ἀρσεως τοῦ καταναγκαστικοῦ νόμου τοῦ δαμαλισμοῦ.

Σήμερον ἐν Γερμανίᾳ ὁ δαμαλισμὸς καὶ ὁ ἀναδαμαλισμὸς εἶναι ἀναγκαστικοί, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐξ εὐλογίας θνησιμότης εἶναι 2 ἐπὶ 100,000 κατοίκων. Ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι καταναγκαστικὸς μόνον ὁ δαμαλισμὸς καὶ διὰ τοῦτο ἡ θνησιμότης εἶναι τριπλασία, ἐν Αὐστρίᾳ ὁ δαμαλισμὸς εἶναι προαιρετικὸς καὶ ἡ θνησιμότης ὑπερβαίνει τὴν ἐν Γερμανίᾳ ἐξάκις καὶ εἰκοσιν. Ἐν Παρισίοις ἡ θνησιμότης εἶναι μείζων τῆς ἐν Γερμανίᾳ ἀπάσης.

Ἡ ἀπομόνωσις λοιπὸν εἶναι ἀνεπαρκής, ἐπιβάλλεται ἄρα ὁ δαμαλισμὸς καὶ ἀνάγκη νὰ ἦναι καταναγκαστικὸς, ὅπως ἀποθῇ τελεσφόρος καὶ ἀποκομιθῇ οὕτως ἡ ἀνθρωπότης ὅσα οὗτος ὑπὸ τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα ὑπερσύνεται καὶ παρέχει πλεονεκτήματα. Ὁ δαμαλισμὸς οὐδένα συνεπαγόμενος κίνδυνον εἶναι τὸ μόνον μέσον πρὸς τελεσφόρον καταπολέμησιν τῆς εὐλογίας.

Τὴν ἰδίαν τοῦ κ. Πρῶστ ὑπεστήριξαν καὶ ἄλλοι παρὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Φὸρ, διατετιμωμένου, ὅτι ὁ καταναγκαστικὸς δαμαλισμὸς περιστέλλει τὴν ἐλευθερίαν. ἱπ.

ΠΟΤΕ ΤΕΛΕΙΟΝΕΙ Ο ΑΙΩΝ

Ἐσχάτως ἠγήρη τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἀντιφατικαὶ ἐγεννήθησαν γνώμαι, διεγείρασάσιν οὐκ ὀλίγον ἐν Εὐρώπῃ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, ἀπορήσαν πρὸς στιγμὴν πότῃ ἀρχεται ὁ εἰκοστὸς αἰὼν, τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1900, ἢ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1901;

Ὁ ἀγὼν κατέληξεν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1901, ὡς ἀρχῆς τοῦ προερχοῦς εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Καὶ ὅντως, διὰ τὸ ἀποτελεσθῆ πλήρης αἰὼν, ἀπαιτεῖται χρονικὸν διάστημα 100 ἐτῶν συμπληρωμένων, διότι τὰ ἑκατὸν πρῶτα συμπληρωμένα ἔτη ἀπέτελεσαν τὸν πρῶτον αἰῶνα, τὸ δὲ ἑκατοστὸν ἔτος ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνος, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ὁ δέκατος ἑνατος αἰὼν θὰ τελειώσῃ τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου 1900, καὶ οὐχὶ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1899, ὡς πολλοὶ ἐσφαλμένως πιστεύουσιν ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῶν ἐτῶν. Κατὰ συνέπειαν δὲ ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἄρχισεν τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1901, ὅπως καὶ ὁ δέκατος ἑνατος αἰὼν πραγματικῶς ἤρχισεν τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1801, καὶ ἀπὸ τῆς κοινῆς καὶ ὁμοφώνως γνώμης ὁ αἰὼν δηλοῖ περίοδον συντετελεσμένων ἑκατὸν ἐτῶν.

Ἐκτός τούτου ὅμως ὑπάρχει καὶ μία ἐξήγησις, ἐγκλιθεῖσα ἐν προηγούμενον, καὶ ταυτὴν ἀνευρίσκωμεν ἐν τινι ἐπιστημονικῇ σημειώσει δημοσιευθείσῃ ἐν τοῖς Χρονικοῖς τοῦ γραφείου τοῦ Γεωγρ. μήκους τοῦ 1851, καὶ φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Φραγκίσκου Ἀραγῶ. Ἔχει δ' οὕτως.

Ἐν τινὶ ἡμερομηνίᾳ ἐτελείωσεν ὁ δέκατος ὀγδοῦς αἰὼν· καὶ ἐν ποίᾳ ἤρξατο ὁ δέκατος ἑνατος;

Ἐγείρεται ἐνίοτε ἀμφιβολία μεταξὺ πολλῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐὰν ἐν τῇ ἡμερομηνίᾳ τῆς 28 Μαρτίου 1800, παραδειγματος χάριν, εἰμῆθα ἐν τῷ δεκάτῳ ὀγδοῷ ἢ ἐν τῷ δεκάτῳ ἑνάτῳ αἰῶνι.

Ἐτὸ ζήτημα τοῦτο, καλῶς ἐξεταζόμενον, λύεται ὡς ἐξῆς.

Ἐτὸ ἀντιπροσωπεῖον μίαν ἡμερομηνίαν ἔτος εἶναι τὸ ἐρέων ἔτος ἢ τὸ παρελθὸν ἔτος; Ὅταν γράφωμεν, 28 Μαρτίου 1800, πρέπει νὰ νομιζώμεν ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 28 Μαρτίου τοῦ 1800 ἔτους μὴ συντελεσθέντος ἐτι, ἢ ὅτι ἀπὸ αὐτῆς ἀρχῆς τῆς χρονολογίας μας παρελθόν ἦδη χίλια ὀκτά-

κόσια δλόκληρα ἔτη πλέον τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου καὶ τῶν εἰκοσιῶν ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἔτους 1801;

Ἀπὸς λύσιν τοῦ ζητήματος, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πῶς ὑπελογίσαν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς χρονολογίας μας, δηλαδὴ ἐν τῷ ὑποτιθέμενῳ ἔτει τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐἶναι πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο ὑπελογίσθη τὸ πρῶτον τῆς ἐποχῆς του, οὕτως, ὥστε γράφοντες τῷ πατριῶ ἐκείνῳ τὴν 28 Μαρτίου τοῦ 1, ἐνόουν τὴν 28 Μαρτίου τοῦ πρώτου ἔτους, ὅπερ δηλαδὴ πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀρχίσει, καὶ οὐχὶ ἔτος συντετελεσμένον, παρελθόν ἦδη, πλέον ἢ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου καὶ εἰκοσιῶν ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἔτους 2. Τούνευθεν προφανέστατα προκύπτει, ὅτι ἅπανα ἡ ἡμέρα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1800 ἀνήκεν εἰς τὸν δέκατον ὀγδοῦν αἰῶνα καὶ ὅτι ὁ δέκατος ἑνατος ἤρξατο μόνον τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου 1801. Ἡ δὲ χρονολογία αὕτη δέον, τῶ ὄντι, νὰ ἐρηνηνευθῇ οὕτως: Ἀρρομῆτης τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἔτους 1801, καὶ οὐχὶ παρελθόντων ἡμερῶν ἀπαικῶν καὶ ἐνὸς ἐτῶν πλέον μῆς ἡμέρας τοῦ ἔτους 1802. »

Ἄσκη.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Τὰ φύλλα ἐκεῖνα, τὰ πίπτοντα ὡςπερ τὰ ἔτη μας, τὰ ἄνθη, ἄτινα μακραινόνται ὡς αἱ ὠραὶ μας, τὰ σύννεφα, φεύγοντα ὡς αἱ πλάναι μας, τὸ φῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἀδυνατεῖ ὡς ὁ νοῦς μας, ὁ ἥλιος, ψυχόμενος ὡς οἱ ἔρωτές μας, οἱ ποταμοὶ πηγνυόμενοι ὡς ὁ βίος μας, ἔχουσι μυστηριώδεις σχέσεις μὲ τὰς τύχας μας.

Οἱ τῆς μεσημβρίας ἄνεμοι ἀποβάλλουσι τὴν θερμότητά των διερχόμενοι χιονοσκεπῆ ὄρη, καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἔρωτος εἰς γέροντος καρδίαν εἶναι ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀντανεγκλωμένον εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῆς σεληνῆς δίσκον.

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας ἀφορᾷ μόνον τὸν ὠκεανόν ἢ πολιτικὴ τῶν γυναικῶν ἀφορᾷ μόνον τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωσ εἶναι ὠκεανὸς διὰ τὴν γυναῖκα· βίπτόμῃθα εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς θαλασσοπολίας διὰ νὰ φθάσωμεν τέλος εἰς τὴν ξηρᾶν.

Ἄλλ' ἡ γυνὴ πολλάκις εἶναι ἄμμος ἄστατος καὶ πολλοὶ ναυαγοῦν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐν ᾗ ἀνένιχτοι μετ' ἐλπίδος πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Μόνον ὁ ἀμαρτωλὸς θεωρεῖ τὸν θάνατον ὡς σκελετόν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ὁ θάνατος ὁμοιάζει φαίδρον καὶ ἀκμάζοντα νεανίαν, ὡς ζωγραφίζουσι τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος, — ἐκτός ὅτι δὲν εἶναι τοσοῦτον πανούργος — ἡ δαίμονα ἡσυχον καὶ κοινοφιλῆ, ὅστις προσφέρει τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀπαυδήσασαν προσκυνητρίαν ψυχήν, διὰ νὰ διαβῇ τὴν τάφρον τοῦ χρόνου, τῇ ἀνοίγει τὰ μαγικὰ ἀνάκτορα τῆς αἰωνίου λαμπρότητος, καὶ μετὰ ταῦτα, φιλοφρόνως νεύσας, γίνετα ἄφαντος.

Ἔσο ποιητὴς ἢ καλλιτέχνης, βάψε τὴν γραφίδα σου εἰς τὰ χρώματα τοῦ λυκαυγοῦς διὰ νὰ ζωγραφίσῃς τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ψάλλε τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνθέων· περιγράψον τὴν προδοτικὰ καλλὸν τῆς θαλάσσης, ὅταν γυνὴ παράφορος σὲ προκαλεῖ δι' ἀπακαίμων ἠδονῆς· ἐξῶμεν αὐτὴν, ὅταν, ἐρωμένη ζηλότυπος καὶ προσβληθείσα, θέλει τὸ πᾶν νὰ παρασύρῃ ὑπὸ τὰ κύματα της, — οὐδέποτε θὰ καταστῆς τέλειος ποιητὴς ἢ καλλιτέχνης, ἐφ' ὅσον δὲν ζωογονῆσῃ τὴν εἰκόνα σου διὰ τοῦ βλέμματος τῆς γυναίκος— τοῦ βλέμματος τῆς Ἰουλιέττης πρὸς τὸν Ῥωμίον.

Ἄθηναι, Μωυσῆς.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

1

ΤΙ ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ!

- Ομιλήσατε, Κύριε, σὰς ἀκούω.
- Λαμβάνω τὴν τιμὴν, Κύριε, νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Οὐάτκινς, τῆς ὑμετέρας θυγατρὸς.
- Τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίτικς;
- Μάλιστα, Κύριε ἡ αἰτησίς μου, φαίνεται, σὰς ἐκπλήτει.

Συγγνώμη ὅμως, ἐὰν δυσκολευομαι νὰ ἐνοήσω κατὰ τί δύναται αὐτὴ νὰ σὰς φανῆ παράδοξος. Εἶμαι 26 ἐτῶν. Ὄνομάζομαι Κυπριανὸς Μερὲ. Εἶμαι μηχανικὸς τῶν Μεταλλουργεῖων, ἐξελθὼν μὲ τὸν 6^{ον} βαθμὸν ἐκ τῆς Πολυτεχνικῆς σχολῆς. Ἡ οἰκογένειά μου, ἐὰν δὲν ἦναι πλουσία, εἶναι ὅμως ἐντιμὸς καὶ σιθαστῆ. Ὁ ἐν Ἀκρῇ πρόξενος τῆς Γαλλίας δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοῦτο, ἐὰν ἡ ἐπιθυμία σας ἢ τοιαύτη, ὡς καὶ ὁ φίλος μου Φαραμόνδος Βαρτέ, ὁ ἀτρόμητος κληγὸς, ὡς γνωρίζετε καλὰ, ὅπως ὄλοι ἐν Γρικαλάνδῃ, θὰ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ σὰς διαβεβαιώσῃ. Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἐν ἐπιστημονικῇ ἀποστολῇ, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Ἐτυχον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τοῦ βραβείου Οὐδάρ, ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ, διὰ τὰς περὶ τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἠφαιστειωδῶν βράχων τῆς Ὁβέρνης ἐργασίας μου. Τὸ περὶ τῆς ἀδαμαντοφόρου λεκάνης τοῦ Βαάλ ὑπόμνημά μου, ὅπερ εἶναι σχεδὸν ἔτοιμον, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ νὰ τύχῃ εὐμενοῦς ὑποδοχῆς παρὰ τῶ ἐπιστημονικῶ κόσμῳ. Ἐπανακάμπτων ἐκ τῆς ἀποστολῆς μου, θὰ κληθῶ ὡς πρόσθετος καθηγητὴς τῆς Μεταλλουργικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνωκίασα ἤδη οἰκίαν, ἐν τῇ ἑδῷ Πανεπιστημίου, ἀρ. 4, τρίτον πάτωμα. Οἱ μισθοὶ μου θὰ ἀνέρχωνται τὴν πρώτην τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου εἰς 4,800 φρ. Τοῦτο δὲν εἶναι κανὲν Περού, τίποτε σπουδαίων πράγμα, τὸ γνωρίζω ἀλλὰ μετὰ τῆς προσόδου τῶν προσωπικῶν μου ἐργασιῶν, πραγματογνωμονιῶν, ἀκαδημαϊκῶν βραβείων καὶ συνεργασιᾶς εἰς ἐπιστημονικὰς ἐπιθεωρήσεις, ἡ ὠφέλεια αὐτῆ θ' ἀποβῆ σχεδὸν διπλάσια. Προσθετῶς, ὅτι αἱ ἀξιώσεις μου εἶναι μέτριά, συνεπῶς τίποτε ἄλλο δὲν μοι χρειάζεται διὰ νὰ γίνω εὐτυχῆς. Λαμβάνω, Κύριε, τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Οὐάτκινς, τῆς ὑμετέρας θυγατρὸς.

Ἐκ μόνῃς τῆς ἐντόνου καὶ ἀποφασιστικῆς ταύτης ὀμιλίας ἦτο εὐχερὲς νὰ ἐνοήσῃ τις, ὅτι ὁ Κυπριανὸς Μερὲ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ βραβεῖται ἐν παντὶ ἀμείσως πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ νὰ ὀμιλῇ ἐλευθέρως.

Ἡ φυσιογνωμία του δὲν διέφερε τῆς ἐντυπώσεως, ἣν παρέχῃ τὸ λευτικόν του. Ἡ φυσιογνωμία νέου, ἐπιμελῶς καταγινόμενου εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἐπιστημονικὰς θεωρίας, αἰτίνες δὲν παρέχον αὐτῷ διὰ τὰς κοσμικὰς μεταιότητας πλείονα τοῦ ἀκριβῶς ἀναγκαίου χρόνου.

Ἡ βαθείως κεκαρμένῃ καστάνοχρους κόμη του, ὁ ἐν χρῶ κεκομμένως ξανθὸς πώγων του, τὸ ἀπείρτον τῆς ἐκ λευκοφαίου λινού ταξειδιωτικῆς τῆς ἐνδυμασίας, τὸ ψιχθινὸν καπέλλον του τῶν 50 λεπτῶν, ὅπερ ἐσερχόμενος εὐγενῶς ἀπέθεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος — καίτοι ὁ μεθ' οὗ συνωμίλει ἔμεινε ἀταράχως κεκαλυμμένος μετὰ τὴν συνῆθῃ ἀταραξίαν τῶν ἐθιμοτυπιῶν τῆς Ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς: — τὰ πάντα παρὰ τῷ Κυπριανῷ Μερῷ εἶδον πνεῦμα σοβαρὸν, ὡς τὸ διαγεῖς βλέμα του ἐνέφαινε καρδίαν ἀπροσποίητον καὶ ἥμερον συνειδηθῆναι.

Λεκτίον πρὸς τοῦτο, ὅτι ὁ νεαρὸς οὗτος Γάλλος ὠμίλει τὴν Ἀγγλικὴν ἀπαίσια, ὡς νὰ ζῆσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὰς βρετανικωτέρας κομιτίας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Ὁ κ. Οὐάτκινς τὸν ἤκουε καπνίζων μακρὰν πίπαν, καθήμενός ἐπὶ ξυλίνου ἀνακλίντρον, τὴν μὲν ἀριστερὰν κνήμην

ἔχων τεταμένην ἐπὶ ἀχυρίνου σκίμποδος, τὸν δὲ ἀγκῶνα στηρίζων εἰς γωνίαν τινὰ ἀκόμψου τραπέζης, ἀπέναντι πλίνθης φιάλης μὲ τιζίνθρον καὶ ποτηρίου κατὰ τὸ ἥμισυ πεπληρωμένον ἐκ τοῦ οἴνουπνευματώδους τούτου ποτοῦ.

Τὸ ἄτομον τοῦτο ἔφερε λευκὴν ἀναξυρίδα, ἐπενδύτην ἐκ χονδροῦ κυανοῦ ὑφάσματος καὶ ὑποκείμενον ἐκ φλανέλλας κτρινωπῆς, ἄνευ ἐσωκαρδίου καὶ περιλαιμίου. Ὑπὸ τὸν ὑπερμεγέθη καστόρινον πῖλόν του, ὅστις ἐφαίνετο οἰνεῖ βιδαμμένος ἐπὶ τῆς λευκοφαίου κεφαλῆς του, ἐστρωγγυλοῦτο πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ ἐξωδηκός, τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑπολάβῃ, ὅτι ἦτο περιεχυμένον ἀπὸ μπαλιέ φραγκοσταφύλου. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦιστα ἐλκυστικόν, διαπερασμένον ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ ἀπεφλωμένης γενειάδος, χρώματος ἀγρώστως, ἐπαρουσίαζε δύο μικροὺς φαίους ὀφθαλμούς, οἵτινες δὲν ἐνέφαινον ποσῶς ὑπομονὴν ἢ ἀγαθότητα.

Πρέπει πᾶραυτὰ νὰ εἰπῶμεν, πρὸς δικαιολογίαν τοῦ κ. Οὐάτκινς, ὅτι ἐπασχεν οὕτως δεινῶς ἐκ ποδιῶν τούτ' ὅπερ τὸν ὑπεκρέου νὰ κρατῇ τὸν ἀριστερὸν πόδα περιετυλιγμένον εἰς ὀθόνας: ἢ δὲ ποδιῶν — ὅχι περισσώτερον εἰς τὴν μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τόπους — δὲν ἐγεννήθη, ὅπως καταπραῖνη τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, ἃν δάκνει τὰς ἀρθρώσεις.

Ἡ σκηνὴ διεδραματιζέτο ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ κ. Οὐάτκινς, περὶ τὴν 29ην μοῖραν πλάτους τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ 22αν μοῖραν τοῦ Ἀνατολικοῦ μήκους τοῦ Μεσημβρινοῦ τῶν Παρισίων, ἐπὶ τοῦ δυτικῷ μεθορίου τῆς ἐλευθέρας πολιτείας τῆς Ὀράνζης, πρὸς Β. τῆς Βρετανικῆς ἀποικίας τῆς Ἀκρῆς, εἰς τὸ κέντρον τῆς νοτίου ἢ Ἀγγλοολλανδικῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ χώρα αὕτη, ἥς ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ὀράνζης σχηματίζει τὸ ὄριον πρὸς τὰ μεσημβρινὰ μεθόρια τῆς μεγάλης ἐρήμου τοῦ Καλακαρῆ, καὶ ἦτις τιτλοφορεῖται εἰς τοὺς παλαιούς γεωγραφικοὺς χάρτας ὡς χώρα τῶν Griquas, ἐκλήθη προσφύτερον, πρὸ δεκαετίας «Diamonds-Field» δηλ. τὸ πεδίου τῶν Ἀδαμάντων.

Τὸ ἐνευκτῆριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεξήγετο ἡ διπλωματικὴ αὕτη συνέντευξις, ἦτο τόσῳ ἀξιοπαρατήρητον διὰ τὴν ἔκτροπον πολυτέλειαν εἰδῶν τιμῶν ἐπίπλων, ὅσον καὶ διὰ τὴν πενιχρότητα ἀφ' ἑτέρου λεπτομερεῶν τιμῶν τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμῆσεως. Τὸ πάτωμα, ἐπὶ παραδείγματι, ἦτο ἐξ ἀπλῆς πεπατημένης γῆς, κεκαλυμμένης ὅμως ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ πυκνῶν ταπήτων καὶ πολυτίμων γουαριεῶν. Εἰς τοὺς τοίχους, οἵτινες οὐδέποτε εἶχον καλυφθῆ ὑπὸ ποικιλοτύπου χάρτου, ἐκρέμαντο ἐν μεγαλοπρεπῆς ὠρολόγιον ἐξ ἐγγύψου χαλκοῦ, ὅπλα ἀξίας διαφόρων κατασκευῶν, ἀγγλικά χαλκογραφήματα, πλαισιούμενα ὑπὸ βραυτιμῶν περιβλημάτων. Σοφῶς ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἦτο τοποθετημένος παραπλευρῶς τραπέζης ἐκ ξύλου ἀρωματιστοῦ, κάλλιστα δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ μαγειρίου. Τὰ καθίσματα, ἀπ' εὐθείας ἐξ Εὐρώπης κομισθέντα, μάτην ἔτεινον τοὺς βραχίονάς των πρὸς τὸν κ. Οὐάτκινς, ὅστις προὔτιμα καλοῖεν τὴν ἔδραν, ὅπερ ἄλλοτε ἰδίαις χερσὶν εἶχε κατασκευάσει. Ἐν συνόλῳ ὅμως ἡ συσώρευσις τῶν πολυτίμων ἐκείνων ἀντικειμένων καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐπὶ παντὸς ἐπίπλου ἀτάκτως ἐρριμένα δέρματα τῶν πανθῆρων, λεοπαρδάλεων, καμηλοπαρδάλεων καὶ αἰλοῦρων, προσέδιδον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην χροαίαν ἀγενοῦς πλούτου.

Πρὸς τοῦτο, ἦτο κατάδηλον ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ὀροφῆς, ὅτι ἡ οἰκία δὲν εἶχε πατώματα, ἐξ ἑνὸς μόνον ἰσογαιῶ συσταμένη: ὡς πᾶσαι τοῦ τόπου ἐκείνου αἱ οἰκίαι, ἦτο καὶ αὕτη κατεσκευασμένη κατὰ τμήματα ἐκ σανίδων καὶ ἀργιλλώδους γῆς, ἐστεγασμένη δὲ διὰ ραβδώσεων ἐκ φύλλων κασιτέρου τεθειμένων ἐπὶ τῆς ἐλαφροῦς τῆς ξυλείας.

Ἐκτὸς τούτου, ἐνόει πᾶς τις, ὅτι ἡ κατοικία αὕτη μόλις εἶχε περατωθῆ. Πράγματι: ἦρκει νὰ κύψῃ τις ἀφ' ἐνὸς παραθύρου, διὰ νὰ παρατηρήσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ πέντ' ἐξ ἐρήμους οἰκοδομᾶς, ὅλας τῆς αὐτῆς ἀξίας, ἀλλὰ διαφόρου ἐποχῆς, καὶ ἐν καταστάσει ἐσχάτου γήρατος, ἐπὶ μᾶλλον προκχωρηκότος. Ἦσαν τὸσαι οἰκίαι, ὡσὰς ὁ κ. Οὐάτκινς

εἶχεν ἀλληλοδιαδόχως οἰκοδομήσει, κατοικήσει, ἐγκαταλείψει, ἀναλόγως τῶν ποικίλων ἐναλλαγῶν τῆς τύχης του, δεικνύουσας, οὕτως εἰπεῖν, τὰ σκαλοπάτια τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτοῦ.

Ἀπαντὰ τὰ κτίρια ταῦτα κατεστραμμένα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον, ἀνυψούτο ἐπὶ χαμαλοῦ λόφου, κειμένου πλυσίου τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Βαάλ καὶ Μόντερ, τῶν δύο ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ταύτῃ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς κυριωτέρων συρρῶν τοῦ ποταμοῦ Ὀράνζης. Ἐν τοῖς πέριξ, ὅσον ἢ ὄρασις ἠδύνατο νὰ ἐπεκτανθῇ πρὸς τὸ μεσημβρινο-δυτικὸν καὶ βορειὸν μέρος, δὲν ἐβλέπε τις ἢ τὴν πεδιάδα μελαγχολικὴν καὶ γομνῆν. Ὁ Βέιλδ — ὡς λέγουσιν οἱ ἐντόπιοι — ἐσηματίστη ἐξ ἐρυθροειδοῦς ἐδάφους, ξηροῦ, κοινορτώδους, μόλις ἐσπαρμένου ἀραιῶς πρὸ σπανίζουσης χλόης καὶ τιμῶν δεματιῶν ἀκανθῶδων βάτων. Ἡ πανταλῆς ἐλλειψὶς δένδρων εἶναι τὸ διακριτικὸν ἡμῶν τῆς θλιβερᾶς ταύτης δημοπεριοχῆς. Ὡς ἐκ τούτου λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὐδὲ γαῖάνθραξ καὶν ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία εἶναι βραδεία καὶ δυσχερὲς, δὲν θὰ παραξενευθῶμεν, ἂν ἡ καύσιμος ὕλη ἐλλείπη καὶ ἂν οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται χάριν τῶν οἰκισκῶν των ἀναγκῶν νὰ καίωσι τὴν κόπρον τῶν ποιμνίων.

Ἐπὶ τοῦ μονοτόνου τούτου βᾶθους, ὄψιως σχεδὸν οἰκίρας, ἐπεκτείνεται ὁ ροῦς τῶν δύο ποταμῶν, τόσῳ εὐρέων καὶ τόσῳ ὀλίγων κρηπιδωμένων, ὥστε ἀδυνατεῖ τις νὰ ἐνοήσῃ πῶς οὔτοι δὲν ἀρδεύουσιν ὅλην τὴν πεδιάδα. Πρὸς ἀνατολάς μόνον ὁ ὄριζων διακόπτεται ἀπὸ τὰς ἀπομεμακρυσμένας ὀδοντωτὰς κορυφᾶς δύο ὀρέων τοῦ Πλάτβεργ καὶ τοῦ Παζάρβεργ, εἰς τὰς ὑπερβίας τῶν ὁποίων ὄζυταις βλέμμα δύναται ν' ἀνακαλύψῃ τὸλυπας καπνοῦ, κονηορτὸν καὶ μικρὰ λευκὰ στίγματα, καλύβας ἢ σκηνάς, πάντοθεν δὲ μυρμηκιὰν ἐμφύχων ὄντων.

Ἐκεῖ, εἰς τὸν Βέιλδ, εὐρηνται αἱ πρὸς ἀνόρουζιν ἀδαμαντοφόροι τόποι, ὁ Ντιτουάτς-Πάν, ὁ Νιου-Ρατς καὶ ὁ πλουσιώτερος ἰσως ὄλων, ὁ Βανδεργιάτ-Κοπ. Τὰ διφόρα ταῦτα ἀδαμαντορυχεῖα, ἀσκεπῆ καὶ ἰσα σχεδὸν

τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ rears τις εἰσῆλθε... τῆν στιγμήν ἐκείνην ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ rears τις εἰσῆλθε... Τὸ κατ' ἐμέ, θὰ προὔτιμων ν' ἀπέθνησκον αὐτὴν τὴν στιγμήν!... Νὰ τρώω καλὰ, νὰ πίνω καλὰ, νὰ καπνίζω μίαν καλὴν πίπαν, ὅσάκις μοῦ ἐρχεται ἄρεξις, ἰδοὺ ἡ μόνη μου ἐν τῷ κόσμῳ ἀπόλαυσις, καὶ θέλετε νὰ τὴν ἀπαρνηθῶ; — Ὡ! δὲν τὸ ὑποστηρίζω πῶς, ἀπεκριθῆ εἰλικρινῶς ὁ Κυπριανὸς. Σὰς ὑπομιμνήσκω μόνον ὑγιεῖνόν τι παράγγελμα, ὅπερ θεωρῶ ὀρθόν! Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν, ἐὰν θέλητε, αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν, κύριε Οὐάτκινς, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ εἰδικὸν ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Ὁ κ. Οὐάτκινς, πρὸ ὀλίγου σχολιοτηνῆς, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν βωβότητά του, ἀναδίδων σιωπηλῶς μικρὰ νέφη καπνοῦ. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ νεάνις τις εἰσῆλθε, φέρουσα ποτήριον ἐπὶ δίσκου. Ἡ ὠραία νεάνις, θελκτικῆ ὑπὸ τὸν μεγάλον κεκρόφαλον, κατὰ τὸ ἔθος τῶν οἰκοδοπιῶν τοῦ Βέιλδ, ἦτο ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένη δι' ἐσθῆτος λιθῆς, πεποικιλμένης ἄνθειον. Ἠλικίας 19—20 ἐτῶν, λευκοτάτη τὴν χροαίαν, με ὠραίαν ξανθὴν

1 Τὸ ἀγγλικὸν μίλλον ἰσχυρίζεται μὲ 1,509 μέτρα.

ἀγέλων ἐκ βοῶν, αἰγῶν καὶ προβάτων ἢ ἀληθῆς διευθυντῆς ἀγρονομίας.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Οὐάτκινς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀπαντήσει εἰς τὴν αἰτησίαν τῆν τόσῳ εὐγενῶς, ὅσῳ καὶ ἀπεριστρόφως γενομένην ὑπὸ τοῦ Κυπριανοῦ Μερῆ. Ἀφοῦ ἀπείρωσε τρία τὸν ἄκλιτον λεπτὰ διὰ νὰ σκεπθῆ, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποσύρη τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τῆς γωνίας τῶν χειλῶν του καὶ ἐξέφερε τὴν ἐξῆς γνώμην. ἦτις προφανῶς δὲν εἶχε πολὺ μεγάλην σχέσιν πρὸς τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας.

— Νομίζω ὅτι ὁ καιρὸς θὰ μεταβληθῆ, φίλτατε Κύριε! Οὐδέποτε ἡ ποδιῶν μου δὲν με ἔκαμει νὰ ὑποφέρω τόσον πολὺ, ὅσον σήμερον ἀπὸ τὸ πρῶν.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἀπέστρεψεν ἐπὶ στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ μεγάλην προσπάθειαν καθ' ἑαυτόν, ὅπως μὴ ἀφήσῃ νὰ φανῇ ἡ ἀπαρέσκειά του.

— Θὰ ἐκάματε ἴσως καλλίτερα νὰ κόψετε τὴν τιζίνθρον, κύριε Οὐάτκινς! ἀπεκριθῆ ξηρότατα, δεικνύων τὸ ἀργιλλώδες σταμίον, οὔτινος αἰ ἐπανειλημμέναι ἐφοδοὶ τοῦ τιζινθροπότου, ἐκέκονον ταχέως τὸ περιεχόμενον.

— Ν' ἀπαρνηθῶ τὴν τιζίνθρον! By Jove! Ὠρατὰ μὲν τὰ κατερέπατε, ἀνέκραζεν ὁ γαιοκτῆμων. Μήπως ἐδωκίμωτε ἢ τιζίνθρα κανένα τίμιον ἄνθρωπον;... Ναι, γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε!... Θα μοῦ ἀναφέρετε τὴν συνταγὴν τοῦ ἱατροῦ ἐκείνου, πρὸς ἐνα λὸρδον δῆμαρχον, πάσαντα ἐξ ἀρθροειδῶδους! Πῶς ὠνομαζέτο, νὰ δῆτε, ἐκεῖνος ὁ ἱατρός;... Ἀβερνάτης, νομίζω. «Θελετε νὰ γίνετε καλὰ;» εἶπε πρὸς τὸν ἀσθενῆ του. Ζήσατε μὲ ἐν σελλίνοιον τὴν ἡμέραν, καὶ αὐτὸ νὰ ἀποκτάτε διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας σας, τῆς ἀτομικῆς! Καλὰ καὶ ὠρατὰ εἶναι ὅλα αὐτά... Ἄλλὰ, μὰ τὴν γηραιάν μας Ἀγγλίαν, ἐὰν διὰ νὰ ἦναι τις ὑγιὲς ἐπρεπε νὰ ζῆ μὲ ἐν σελλίνοιον τὴν ἡμέραν, πρὸς τὸ τότε ἡ ἀπόκτισις παρουσίας;... Ὁ! αὐτὰ εἶναι ἀνοησία, ἀνάξια ἀνδρὸς εὐφροῦς, οἷος ὑμεῖς, κύριε Μερὲ!... ὥστε, μὴ μοῦ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου, σὰς παρακαλῶ!...

Τὸ κατ' ἐμέ, θὰ προὔτιμων ν' ἀπέθνησκον αὐτὴν τὴν στιγμήν!... Νὰ τρώω καλὰ, νὰ πίνω καλὰ, νὰ καπνίζω μίαν καλὴν πίπαν, ὅσάκις μοῦ ἐρχεται ἄρεξις, ἰδοὺ ἡ μόνη μου ἐν τῷ κόσμῳ ἀπόλαυσις, καὶ θέλετε νὰ τὴν ἀπαρνηθῶ;

— Ὡ! δὲν τὸ ὑποστηρίζω πῶς, ἀπεκριθῆ εἰλικρινῶς ὁ Κυπριανὸς. Σὰς ὑπομιμνήσκω μόνον ὑγιεῖνόν τι παράγγελμα, ὅπερ θεωρῶ ὀρθόν! Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν, ἐὰν θέλητε, αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν, κύριε Οὐάτκινς, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ εἰδικὸν ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Ὁ κ. Οὐάτκινς, πρὸ ὀλίγου σχολιοτηνῆς, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν βωβότητά του, ἀναδίδων σιωπηλῶς μικρὰ νέφη καπνοῦ. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ νεάνις τις εἰσῆλθε, φέρουσα ποτήριον ἐπὶ δίσκου.

Ἡ ὠραία νεάνις, θελκτικῆ ὑπὸ τὸν μεγάλον κεκρόφαλον, κατὰ τὸ ἔθος τῶν οἰκοδοπιῶν τοῦ Βέιλδ, ἦτο ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένη δι' ἐσθῆτος λιθῆς, πεποικιλμένης ἄνθειον. Ἠλικίας 19—20 ἐτῶν, λευκοτάτη τὴν χροαίαν, με ὠραίαν ξανθὴν

καί λεπτήν κόμην, μέ μεγάλους λευκούς οφθαλμούς, γλυκεία καί εύχαρις τήν φυσιογνωμίαν, ήτο ή προσωποποίησις τής ύγιαιας, τής χάριτος καί τής παιδρότητος.

— Καλή μέρα, κύριε Μερέ! είπε γαλλιστί, μέ ελαφράν βρετανικην προφοράν.

— Καλή μέρα, δεσποινίς Άλίχη! απήντησεν ό Κυπριανός Μερέ, δατις ήγήθη ήμα τε ή εισόδη τής νέας, προσκλίνας.

— Σας είδον ήρχόμενον, κύριε Μερέ, ήπελαθεν ή δεσποινίς Ουάτινς, άφίνουσα νά φαίνωνται οι ώραίοι αύτης οδόντες διά μέσου γλωιστάτου μειδιάματος, καί έπιδή γνωρίζω, ότι δέν άγαπάτε τήν άσχημον τζινέβραν του πατρός μου, σας φέρω ολίγην πορτοκαλάδα, εύχομένη νά τήν εύρητε δροσερωτάτην!

— Είσθε άπειρώς θελκτική, δεσποινίς!

— Ά! άλήθεια, προσέθηκεν άφελώς, ποτέ δέν θα ήφαντάζεσθε τί ή Νταντά, ή στρουθοκάμηλός μου, κατέπιε σήμερον τό πρωί! Τήν ήλεφαντίνην μου σφαίραν, μέ τήν όποιαν κώνω τάς ήπιδορθώσεις τών περικνημίδων!... Άκριβώς, τήν ήλεφαντίνην μου σφαίραν!... Είναι καλής κατεργασίας, τήν ζεύρετε, κύριε Μερέ, καί μοι ήλθε κατ' εύθαιαν από τό σφαιριστήριο του Νεού-Ράτς... Ε! αύτή ή λαίμαργος Νταντά τήν κατάπιε σαν γραμί! Δίχως άλλο αύτό τό διαβολεμμένο ζών θα μέ κάμη μίαν ήμέραν ν' άποθάνω έκ λύπης!

Διηγούμενη τήν ιστορίαν της ή δεσποινίς Ουάτινς, διετήρει είς τήν άκραν τών γλαυκών οφθαλμών της μικράν άκτίνα χάριτος, ήτις δέν έφαινετο τεκηριούσα καί μεγάλην όρεξιν πραγματοποίησεως του πενήμιου προγνωστικού της ουδέ διά πολύ άργά τούλάχιστον! Άλλ' αίφνης, μέ τήν ιδιάζουσαν ταίς γυναίξει ζωήραν παρατηρητικότητα, ήπόρησε διά τήν σιωπήν, ήν έτήρουν ό πατήρ αύτης καί ό νεαρός μηχανικός, ως καί διά τήν τεταραγμένην εξ άμηχανίας ύφιν των ήμα τή έμφάνισίν της.

— Θα ύπέθετέ τις, κύριοι, ότι σας ένοχλώ, τοίς είπε. Ζεύρετε, άν έχετε νά είπητε μυστικά, τά όποια έγώ δέν κάμνει ν' ακούσω, φύγω άμέσως!... Άλλως τε, δέν έχω καί καιρόν νά χάνω... έχω νά γυμνασθώ τήν σοφίαν μου, προτού φροντίσω διά τό γεύμα... Πλήν, άναμφιβόλως, κύριοι, σημερον δέν είσθε όμληκτικοί... Σας άφίνω λοιπόν είς τάς καταχθόνιους συνωμοσίας σας!...

Είχεν ήδη εξέλθει, άλλ' επανήλθε, καί χαριέντως, καίτοι τό άντικείμενον ήτο έκ τών σοβαρωτέρων.

— Κύριε Μερέ, είπε, ήμα θελήσετε νά μέ εξετάσητε περί του όζυγονου, είμαι όλη είς τάς διαταγάς σας. Άνέγνωσα ήδη τρίς τό κεφάλαιον τής χημείας, όπερ μοι έδώσατε νά μάθω, καί τώρα αύτό τό σώμα, τό άερώδες, τό άχρουν, τό άοσμον καί άχμων δέν είναι πλέον καθόλου μυστηριώδες δι' έμέ!

Έκαμεν είτα θελκτικήν ύπόκλισιν καί ή δεσποινίς Ουάτινς ήφανίσθη ως ελαφρόν μετώρον.

Μετ' όλίγον, συμφωνία λαμπραί κλειδοκουμβάλου, άντηχούσαι έκ τών μάλλον άπομεμακρυσμένου του διαλεκτηρίου δωμακτιών, άνήγγελλον, ότι ή νεάνις παρεδίδετο εξ όλοκλήρου είς τά μουσικά της γυμνάσματα.

(Έπισει ανώνυμος)

Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΒΟΑΣ

Όυτος εύρίσκεται κυρίως είς τάς διακεκαυμένας έρήμους τής Άφρικης, όπου εξασκών κυριαρχίαν σχετικώς άτάραχον καί ήρεμον φθάνει είς μήκος μέγιστον. Φρίττει τις άναγνώσκων έν ταίς περιγραφαίς τών περιηγητών τών εισδυσάντων είς τά ένδότερα τής ήπειρου ταύτης, πώς ό πελώριος ούτος όφις προβαίνει έν τω μέσω τών ύψηλών φυτών καί τών θάμνων, έχων ένίοτε πλέον τών έννέα ποδών διάμετρον, καί όμοιάζων προς μακράν καί όγκώδη δοκόν, κινουμένην μετά μεγάλης ταχύτητος. Διακρίνει τις μακρόθεν, σαλευομένην διά τών έπί τή διαβάσει του φυτών, αύλακα, ήν διαγράφει χω-

ρών προς τά πρόσω αι άγέλαι τών ζώνων, άτινα θηρεύει έντρομοί τρέπονται είς φυγήν, ήμα ως αισθανθώσι αύτόν, καί όπερ προσυλακτικώς δύναται τις νά κάμη είναι νά θέση τό πύρ είς τά φυτά, ήμίφλεκτα ήδη έκ του καύσωνος του ήλιου.

Ό σιδηρος δέν ήπαρκεί έναντίον του κινδυνώδους τούτου όφους, δταν ούτος παροξυνθή υπό τής πείνης. Έκαί δέν δύναται τις νά άποφύγη τόν θάνατον ή καλύπτων τόπον τινά άπέραντον έκ φλογών, αίτινες έξαπλούνται μετά ταχύτητος έν τω μέσω τών σχεδόν καθ' όλοκληρίαν άπέξηραμμένων φυτών, ήγειρών δ' ούτως οιονεί πυρίνον κατά του θηρίου όχύρωμα.

Δέν δύναται τφ έντι νά άναχαιτισθ ή ούτε υπό τών είς τήν θάλασσαν εκβαλλόντων μεγάλων ποταμών, ους συναντά, ούτε υπό τών βραχιόνων τής θαλάσσης, τής όποιας τάς άκτάς έπισκέπτεται συνεχώς: διότι κολυμβά μετ' εύκολίας, ώσούτως έν τω μέσω τών τεταραγμένων κυμάτων καί μάτην άφ' έτέρου θα έζήτει άσυλον έπί μεγάλων δένδρων, διότι μετά καταπληκτικής ταχύτητος φέρεται μέχρι τών ύψηλοτάτων κορυφών. Περιελισσόμενος είς κορμούς δένδρων ήγκαθίσταται έπ' αύτών είς διάφορα ύψη καί μένει εκεί συνεχώς έπί μακρόν χρόνο έν ένεδρᾳ, περιμένων μετ' ύπομονής τήν διάβασιν τής λείας του. Όταν, ίνα τοξεύση αύτήν, ή ίνα πηδήση έπί τινος γειτονικού δένδρου, έχη πολύ μεγάλην άπόστασιν προς ύπερπήδησιν, περιπλέκει τήν ούραν αύτου περίξ ένός κλάδου, καί, άναρτών τό σώμα του έπεκταθέν είς τούτο είς είδος κρίκου, αιώρουμένος, καί διά μιάς έσφορμωδής μετά δυνάμεως, επιπίπτει ως βέλος έπί του θύματος του, ή έπί του δένδρου, έφ' ου θέλει νά αναβή.

Όταν άπαντα έχθρόν κινδυνώδη, δέν έπιχειρεί νά άρχισή μάχην διά τών οδόντων, ήτις θα ήτο τότε άλυσιτελής δι' αύτόν: άλλ' έπίπτει βιαίως έπί του δυστυχούς θύματος του, περιελίσσεται είς αύτό πανταχούθεν, τό συσφίγγει μετά τασούτης ίσχύος ώστε νά τρίζωσι τά όσά του, μετά τασούτης δυνάμεως, ώστε νά μή δύναται ούτε νά δραπετεύση, ούτε νά κάμη χρῆσιν τών όπλων του, άλλ' νά ύποκύψη είς τήν άνισον ταύτην πάλιν.

Εάν τό μέγεθος του έκπνεύσαντος ζώου ήνε λίαν ικανόν διά νά δύνηται ό βόας νά καταπινη αύτό διά του μεγάλου χάσματος του στόματός του, διά τήν εύχρείαν ήν έχει όπως μεγαθύνη αύτό, καί τήν πλάτυσιν ής σχεδόν όλον τό σώμα του είναι έπιδεκτικόν, εξακολουθεί νά θλίβη τήν λείαν αύτου καταβρωχθεϊσαν ήδη: κατασυντρίθει τά μέρη ταύτης τά πλέον συμπαγή όταν δέ άδυνατή νά θραύση αύτά τήν παρασύρει κυλινδούμενος μετ' αύτης, πλησίον όγκώδους δένδρου, τοποθετεί τήν λείαν του μεταξύ του δένδρου καί του σώματος αύτου: περιβάλλει καί τό μέν, καί τό δε, καί μεταχειριζόμενος τόν δ'ώδη κορμόν του ως είδος μοχλού, καί κατορθώνει πάραυτα νά συντρίψη, καί νά άλλεση, ούτως είπείν, τό σώμα του ζώου, τό όποϊον έθυσιασε.

Άποϋ δέ δόση είς τήν λείαν του τήν άναγκαιούσαν άπαλότητα, μηκύνει αύτήν εξακολουθών νά τήν συμπίεξη καί έλαττόνει έπί πολύ τόν όγκον αύτης: έμβρέχει αύτήν διά του σιελου του, ή δι' είδους ύγρου, τό όποϊον άφθόνως έκκρίνει. Πλάττει, ούτως είπείν, διά του σώματός του τήν άμορφον ταύτην μάζαν συγκειμένην εξ άπαλών κρεάτων καί συντετριμμένων όστών. Ένίοτε ή λεία του ίνε τοσοϋτον όγκώδης, ώστε δέν δύναται νά τήν καταβρωχθή ή διαιρθεϊσαν είς δύο: πρέπει νά χωνεύση, τούλάχιστον έν μέρει, τό εισαχθέν είς τό σώμα του μέρος όπως δυνήθη νά εισαγάξη τό έτερον καί πολλάκις βλέπει τις τόν μέγιστον βόαν, μέ τό στόμα φρικώδως άνοικτόν, καί πεπληρωμένο έκ λείας ήμισπαράκτου, εξηλωμένο έπί τής γῆς, έν άδρανείᾳ οία σχεδόν πάντοτε καταλαμβάνει αύτόν έπί τή πέφει. A. Π. Β.

Ό ύπνος, διά του όποϊου ό θεός άποκοίμησε τόν Άδάμ, όπως προειρήμαση αύτῳ σύζυγον τήν Εύαν, δέν διδάσκει τόν άνδρα, ότι όφείλει νά δυσπιστή προς τήν θρασίν του καί νά λαμβάνη γυναίκα μέ κλειστόμενος τούς οφθαλμούς, διότι ό γάμος είναι λαχέϊον;

ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῶ Ο Κος DE BLOWITZ

ΕΓΓΕΝΕΤΟ ΒΗΜΗΡΕΛΟΓΡΑΦΟΣ

Πάντες γνωρίζομεν τόν κ. de Blowitz, τόν έν Παρισίοις θεϊνον άναπαοκριτήν τής διασημής άγγλικής ήφημερίδος ό Χρόνος (Times). Ό δημοσιογράφος ούτος ίδημοσιεύσειν ήσχάτως έν τῳ Harpers Magazine περιεργότατην διατριβήν φέρουσαν ως τίτλον «Τίνι τρόπῳ ήγενόμην ήφημεριδογράφος», ής περίληψιν μεταφέρομεν χάριν περιεργείας όςδε.

Έν έτει 1869 ό αύτοβιογράφος ούτος κατώκει έν Μασσαλίᾳ, όπου είχε νυμφευθή τήν θυγατέρα ταμίος τινός του πολεμικου ναυτικου, πολέμιου τή τότε έπικρατούση αύτοκρατορικῆ δυναστεία. Ως ζένος, ένόμιζεν έαυτόν άρεκτά εξηστραλισμένο από πάσης πολιτικής διαμάχης, όπόταν άπροσδόκητόν τι συμβεβηκός παρέσυρεν αύτόν έν ταύτη. Επρόκειτο τότε νά ενεργηθώσιν εκλογαί καί διεδίδετο μετ' ίπιτάσεως, ότι ό κ. Λεσοίφ θα εξετιθέτο ως ύποψήριος τής κυβερνήσεως. Έν τῳ μεταξύ ό κ. de Blowitz έλάμβανεν έπιστολήν από φίλον του τινά, διαμείνοντα έν Καίρω, έν ή συν τοίς άλλοις τῳ άνεκείνου ότι είς ύποτατιστής του Ναπολιόντος Γ' είχεν άφικθ ή είς Αίγυπτον καί εκφράσει τῳ κ. Λεσοίφ τήν όριστικήν έπιθυμίαν του αύτοκράτορος, όπως δεχθ ή τήν έν Μασσαλίᾳ ύποψηριότητα του.

Ό κ. de Blowitz εκονοιοποίησε τήν είδησιν ταύτην είς τίνα φίλον του δημοσιογράφου, όστις έσπευσε νά δημοσιεύση ταύτην άμέσως, τήν δ' έπομένην αύτη ένεποίησε τοσοϋτον κρότον, ώστε τό σχέδιον ένκαυάγησεν, καί ό Γαμβέτας εξελέγη διά μεγάλης πλειοψηφείας.

«Τήν δ' έπιούσαν, γραφει ό κ. de Blowitz, νένον δημοσιογραφικόν τι όργανον έπιτέθη έπί τούτῳ κατ' έμού διά σφοδρότητος τασούτης, ώστε δυσανησχείτον έπί τή άνοήτω πράξει μου. Ξένος δέ τήν καταγωγήν καί έντελῶς άοπλος άπέναντι φοβεράς κυβερνήσεως, έφοβήθη άφ' ένός, καί άφ' έτέρου έχον τό θάρρος νά ενάξω ενώπιον τών δικαστηρίων τόν συκοφάντην μου.

«Έν τούτοις εκέρδισα τήν δίκτην, πλην ότε ήλθεν ό καιρός τής άποζημιώσεως μου, ή μέν ήφημερίς αύτη έγένετο νάφαντος, ό δέ συντάκτης αύτης είχε λάβη ως άνταμοιβήν πτων ύπηρεσιών του τήν θέση νομάρχου Βουένος—Άύρες».

Τότε ό νομάρχης τής Μασσαλίας κατεδίωξε τόν κ. de Blowitz, καί εξήτησε τήν έξορίαν του, ήν μόλις ούτος ήδυνήθη ν' άναχαιτίση διά πολλών προς τόν κ. Θιέρσον έπιστολών.

«Τοιαύτη ήτο, έμπροστίθησιν ό κ. de Blowitz, ή πρώτη ν' προς τό δημοσιογραφείν άπόπειρά μου, καί έχον πείση ήμαυτόν νά ήγκαταλείψω τήν τοιαύτην πρόθεσίν μου, ότε ν' έτέρα τύχη μ' άνέμενεν.

Ό κ. de Blowitz είχε άποσυρθ ή είς μικράν τίνα ιδιοκτησίαν του πλησίον τής Βαλάνς, όποθεν εύγνωμοσύνης ένεκα προς τόν σωτήρα αύτου καί εύεργέτην κ. Θιέρσον τῳ άπέστειλεν ένίοτε έγγράφος τάς έντυπώσεις του, ως έσχημάτιζεν έκ τής διηνεκούς άναγνώσεως τών Πρωσικῶν ήφημερίδων.

«Εγνωρίζον, λέγει, ότι από του 1866, οι Χοχεντσελερν, νάνόμενοι περιπλοκήν μετά τής Γαλλίας καί ότι ούτοι ν' προηποτιμάζοντο άκαταπαύστως. Εγνωρίζον, ότι ή Νότιος Γερμανία έπιμελῶς έπιβλέπετο υπό τής Πρωσίας, καί ν' προεβλεπον, ότι ό πόλεμος, εάν εκηρύσσετο, θ' άπέβαινε νολέθριος τῳ Γαλλίᾳ. Πάσαι αι έπιστολαί μου, άπέβλεπον νεις τό νά υπενθυμίσω τῳ κ. Θιέρσῳ φυσικῶς συνέπειας καί συμπεράσματα, άτινα καί αύτός προέβλεπεν.

Αίφνης ή καταιγίς εξερράγη, αι πρώται καταστροφαι ήπηλθον καί ό κ. de Blowitz, ήγκαταλείψας τήν έξοχήν του, έτόλμησε νά διακηρύξη τήν άναπόρευτον πτώσιν τών Βοναπαρτιστών. Τότε νείαι καταδιώξεις ήπηκολούθησαν τήν τώλημν του, ότε ή άνακέρυξης τής Δημοκρατίας έσταμάτησε τήν καταστροφήν του. Έγένετο δ' άμέσως πολιτής, καί έκτοτε άνηγορεύθη δεινός άναπαοκριτής του «Χρόνου του Λονδίνου».

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ό Κύριος Δ... έπισκεφθείς τήν χήραν Κυρίαν Έλένην κατά τήν έπίτειον της ίορτής της, τή έλεγε μεταξύ τών άλλων, παρατηρών τό έπί του τοίχου νεκρικήν σιωπήν τήρουν ύρολόγιόν της.

— Έχετε πολύ ώραϊόν εκκρεμές, Κυρία Έλένη, καί θα ήναι ίσως δώρον του μακαρίτου.

— Μάλιστα, Κύριε, πλην ως βλέπετε, δέν κινείται πλέον διότι δυστυχώς έχάλασεν ό μηχανισμός του.

— Ναι, τό βλέπω, είναι λυπηρόν τούτο, άλλ' τί ώραϊόν εκκρεμές ήτο! καί διατί άρα γε έχάλασε; πταίει ίσως τό ελατήριο τος;

Η Κυρία Έλένη άναστενάζουσα:

— Τι πταίει τό ελατήριόν του, όταν ό κατασκευαστής του έδωκεν ήφημερον ζωήν.

Ω! άγρη άθωότης!

ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ

Η Κυρία Έλένη οδύρεται, ότε μια εξαδέλφη της είσέρχεται.

— Έπί τέλους, Έλένη, καταντάς άνυπόφορος, τή λέγει, δέν είζούρω δέ καί τί κάλόν σοϋ έκαμε όπου τόν κλαίεις τόσον;

— Τι κάλόν μου έκαμε; Κακόν δέν μοι έκαμε οϋδέν, όπως ήμην πριν τόν λάβω σύζυγον, είμαι καί τώρα.

— Έ! λοιπόν;

— Λοιπόν, ίσα ίσα δι' αύτό τόν κλαίω, διότι οϋδέν κακόν μου έκαμε...

Ω! έπρεπε νά τῳ κάμη κακόν!

ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΑΣ

Η Κυρία Έλένη είναι όλωσ σκεπτική, ή δέ φίλη της Μαρία προσπαθεί νά τήν παρηγορή, άλλ' είς μάτην.

Αίφνης ή θύρα κρούεται καί ό κ. Πέτρος, φίλος του μακαρίτου, είσέρχεται.

— Έ! τώρα, Κυρία Έλένη, θα διασκεδάσητε τήν λύπην σας, ίδού καί ό κ. Πέτρος.

Η Έλένη μελαγχολικώς:

— Είναι κωφός!

Ο μακαρίτης ληθμονείται

ΜΕΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

Η Κυρία Έλένη προσκαλεί τόν δικηγόρον του συζύγου της καί τῳ λέγει:

— Σας παρακαλώ, μίαν συμβουλήν. Μετά τόν θάνατον του συζύγου, ή γυνή είναι έντελῶς έλευθέρα νά πράξη ό, τί θέλει; Τι λέγουν οι Κώδικες;

— Είσθε έντελῶς έλευθέρα.

— Νά λάβω σύζυγον όποιον θέλω;

— Όποιον θέλετε.

— Τότε θα ζήτησω σύζυγον κακόν διά νά μη τόν κλαύσω όταν άποθάνη.

Προφάσεις έν άμαρτίαις!

Φύσις

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

91. Αίνιγμα.

Τό σύνολόν μου φιλτάτε όπωσικόν όηλόι, καί όπερ είς τήν θερμήν τό βλέπεις εποχή. Έάν δ' είς δύο θα προβῆς αυτό νά διαιρέσης, Εϋθδς τήν σημασίαν μου, καλέ, θα άπολέσης. Καί τό μέρ πρώτόν μ' ήμισυ'στα ζω'θ' άπαντήσης. Μέ τό τραπομεινάρι μου άνθος θα σχηματίσης.

92. Αίνιγμα.

Έπίρημα τό πρώτόν μου, άνθος τό δευτερόν μου, καί Κράτος τε λαμπρότατον όηλόι τό σύνολόν μου.

93. Ερωτήσεις.

Τις τῶν ἀρχαίων συνέγραψε Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν ;

94. Λογόγραφος.

Εἰς τὰς θέσεις τῶν στιγμῶν νὰ τεθῶσι τὰ κατάλληλα φηφία οὕτως, ὥστε καθέτως νὰ ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα περιφῆμου τινὸς τῶν ἀρχαίων συγγραφέως, ὀριζοντίως δὲ ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

95. Σύνθεσις.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων τιθεμένων καταλλήλως νὰ σχηματισθῆ ρητόν τι τῆς ἁγίας Γραφῆς.

ΣΣ-Υ-ΟΟ-ΜΜ-Π-ΕΕ-Ω-ΗΗ-Π-ΣΣ
ΕΕ-Π-Σ-Τ-Ι.

96. Πρὸς συμπλήρωσιν.

.α—.α.α—.δ.οι.—.ω..α.ι

97. Συλλαβόγραφος.

Τ—ἐν—ἡ—γ—μά—Τ—τ—αὐτ—τ—ἐπη—
εἰς—ἐν—Ὡδῆ—μ—τρ—Οἶος—β—δλον—ἰνι—
Στάκτη—Κῶς—Σύν—ἔργα—τ—ἱστοίς—φσ—ἰως.

Εἰς τὴν πρῶτον λότην δλων τῶν αἰνεγμάτων δοθῆσεται ὠραιότητι εἰκῶν.

Δ. Βολωνίτης

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 40 φύλλῳ αἰνεγμάτων.

80. ΑΙΝΙΓΜΑ

Σάπων—Ίάπων—Ἀπών.

*Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν κ.κ. Κλεοπάτρα Νικολάου, Ν. Κουντούρης, δ ἐκ Γαλαξειδίου κ. Ε. Παπαμικχαίου δ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας, καὶ δ ἐξ Ἀγίου Λουκάς Σκαρτερίδας Ιερέως.

81. ΣΥΝΘΕΣΙΣ

Οὐδέεις ἔλυσεν.

82. ΚΥΘΟΛΕΞΟΝ

Χ ρ ό α
ρ ο υ ς
ο υ χ ε
Α σ ε α

*Ἐλυσεν αὐτὸ δ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας.

83. ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Οὐδέεις ἔλυσεν.

84. ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΣ

*Ἐξ ἔξιν ἄγγέλλεν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε κέειμεθα, τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι.

*Ἐλυσαν αὐτὸ δ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης καὶ δ ἐκ Κορώνης κ. Σ. Μπούκας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Ι Ρ. Πύργου. Δελτάριον καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Β. Χ. Σ. Ἐν τ α ὕ θ α. Διεύθυνσις διωρθώθη ὡς γράφετε.—Β. Μ. Μογεμβασίαν. Ἐχει καλῶς, θ' ἀποτανωθῶμεν πρὸς ἐκεῖνον. Ζητούμενα φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν.—Δ. Β. Ἰτέαν. Φύλλα καὶ ἀποδείξει ἀπεστάλη τῇ δεσποινίδι Β. Π. Τ. Γαλαξειδίου. Ἐσυχεῖτε.—Π. Β. Πύργου. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν λοιπός.—Γ. Ζ. Μεσσήνην. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξει στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ.—Σ. Σ. Ἀγίτιναν. Ἐχει

καλῶς. Ἀγαμένομεν.—Α. Γ. Μογεμβασίαν. Ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη. Σὰς γράφομεν.—Ε. Π. Λοιδωρίκιον. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Σὰς ἐγράψαμεν.—Ν. Π. Ἐρμούπολιν. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Σιρὰ σὰς ἀπεστάλη. Ἀποδείξει ἐν παρόντι φύλλῳ.—Γ. Α. Κ. Σπάρτην. Ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ τοῖς ἀπεστείλαμεν σιρὰς φύλλων. Σὰς ἐγράψαμεν.—Κ. Β. Μήλον. Σὰς ἀπαντῶμεν.—S. G. M. Γιουνγενο. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Ἀποδείξει ἀπεστείλαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Φύσεως».

Εἰς τὸ ἐκόμειρον ἡμῶν φύλλον θέλομεν δημοσιεῖσαι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθρικῆς Τραπέζης, τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας κτλ. οὓς ἤδη ἐπρομηθεύθημεν, σὺν τῷ προγράμματι ἡμῶν, διὰ τὰς ὑπερτῶν πληρωσάντων ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν γενησομένων προσεχείς κληρώσεις. Τὴν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν γενήσεται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν, ἡ κλήρωσις τῶν ἀριθμῶν τούτων, οἵτινες θὰ τύχῳσι εἰς 25 ἐκ τῶν πληρωσάντων συνδρομητῶν τῆς Φύσεως. Ὅσοι ἐκ τῶν Κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ παρενρεθῶσι δύνανται νὰ προσέλθωσι ἐν τοῖς γραφεῖοις ἡμῶν ἐν ὧρα ἐγκαίρως ὀρισθησομένη, ὅπως ἰδίως ὀμμασιν ἀντιληφθῶσι τῆς κληρώσεως. Προσεγῶς δὲ θέλομεν δημοσιεῖσαι καὶ κληρώσει καὶ τοὺς ἑτέρους 25 ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας».

Τὰ ὀνόματα τῶν κερδησάντων τὰ ἀνωτέρω λαχεῖα θέλομεν ἐπίσης δημοσιεῖσαι εἰς τὸ μετὰ τὴν γενησομένην ταύτην κληρωσιν φύλλον, καὶ κράτησει ἐρημέρους διὰ τῆς Φύσεως τοὺς συνδρομητὰς μας καθ' ἕλην τὴν ἐκκίβουσι τῶν ἐν λόγῳ λαχείων, εὐχόμενοι ἵνα κερδίσωσι. Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ λησμορῆθῃ, ὅτι 20% ἐκ τῶν κερδῶν προὔπελογιόθησαν ὑπὲρ τῆς Φύσεως.

Τοῖς καθυστεροῦσι ἔτι τὴν συνδρομὴν τῶν.

*Ἦδη καὶ μία ἀναγκαῖα ὑπόμνησις πρὸς τοὺς μὴ καταβαλλόντας ἔτι τὴν συνδρομὴν τῶν.

Οὐτε δίκαιον εἶναι, οὐτε λογικόν, οὐτε φρόνιμον, νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τὰς παρεγομένας δωρεὰς ὑπὸ τῆς Φύσεως ὑπὲρ τῶν τῶσιν προθύμως, εὐγενῶς καὶ ἐγκαρδίως ὑποστηρικτῶν καὶ υποστηρικτῶν τὸ ἡμέτερον ἔργον καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀγῶνας, ἥτοι ὑπὲρ περιοδικῶν συγγράμματός, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα τοσοῦτον ἐξετιμήθη διὰ τὸν τερπνόν, χρῆσιμον καὶ διδακτικόν αὐτοῦ σκοπόν, ὥστε ἀθρομητῶς ἐνεγράφησαν 2000 συνδρομηταί.

Κατὰ συνέπειαν διὰ τελευταίαν φορὰν λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἔνεκα λόγων ἴσως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς τῶν καθυστεροῦντας ἔτι τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν νὰ σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀμέσως, διότι ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου θ' ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ θὰ διακοπῇ ἅμα ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλον, καθὼτι ἀρχομένων τῶν κληρώσεων, πάντες οἱ ἐκπρεμεῖς λογαριασμοὶ θὰ ἐκκαθαρισθῶσι πλέον. Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς Κυρίους τούτους νὰ μὴ ἀμελήσωσι, ἀφοῦ μάλιστα οὐδῶλος ἀπίθανον, ἡ εὐτελής συνδρομὴ νὰ γένη πρόξενος μεγάλου καὶ ἀπροσοκῆτου κέρδους.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΑΛΠΙΓΕ

Μηνιαῖον οἰκογενειακὸν περιοδικὸν

Ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον. — Ἔτος Β'.

Τὸ κάλλιστον τοῦτο περιοδικόν, ὅπερ ἤρξατο ἤδη ὡς οἰκογενειακὸν νὰ ἐκδίδεται ὑπὸ τὴν ἐπιμελὴ διεύθυνσιν τοῦ ἡμετέρου τακτικοῦ συνεργάτου κ. Δημητρίου Ι. Καλογεροπούλου, περιλαμβάνει ὕλην ἐνδιαφέρουσαν καὶ ποικίλην, ἀξίαν νὰ ἐφελέκη τὴν προσοχὴν πάσης ἑλλην. οἰκογενείας.

Συνδρομὴ ἐτησίαι 5 μόνον ἁρ. Διεύθυνσις: Ὅδος Περικαυτῶν ἁρ. 30.